

Vi have antaget, at Rigsdagen ikke havde stillet sig noget Saadant for Die, men at det virkelig var dens Mening efter at have vedtaget en saadan Lønningsmaade at holde Diet aabent for, hvorledes de Grundsætninger, man havde nedlagt deri, havde virket, og vi have da ogsaa antaget, at dette idetmindste var en af Grundene, hvorfor Regjeringen i de allerfleste af de Lønningslove, der indeholde Bestemmelser om Sædtillæg, er gaaet ind paa en Bestemmelse om, at disse Love efter en vis Tids Forløb skulle underkastes en Revision, hvorunder vi da have tænkt os, at ogsaa Spørgsmaalet om Sædtillæget skulde være indbefattet, saaledes at man altsaa fik Leilighed til at bedømme, hvorvidt det Formaal, man havde havt med at give Sædtillæg, virkelig var blevet opnaaet. Udvalgets Fleertal har nu troet, at det med Sandhed kunde siges, at det Maal, hvortil man havde stræbt at naae gennem Sædtillæget, var et dobbelt. For det Første erkjendte man nemlig, at det kunde være rigtigt, at Embedsmændene ikke hvert Aar havde netop den samme Løn; thi da de forskjellige Aars Priser paa de Gjenstande, som Embedsmændene netop maae bruge, ere afværende, var det rimeligt, at en Deel af Embedsmændenes Lønning blev ansat paa den Maade, at den varlede med de forskjellige Priser, saaledes at de, naar de vigtigste Livsformødenheder vare i høiere Pris, fik lidt mere, og naar de vare i lavere Pris, lidt mindre i Løn. Det var altsaa Tanken, at Embedsmændenes Lønning skulde være med de værende Priser paa Livets vigtigste Formødenheder, hvilket i mine Dine var en meget smuk Tanke og en overmaade vel udtænkt Grundsætning, men det, som nu skal vise sig, er, hvorvidt det virkelig er lykkedes at løse den vanskelige Opgave at fastsætte en Norm, hvorefter Embedsmændenes Lønning virkelig kommer til at staae i et nogenlunde tilsvarende Forhold til de forskjellige Priser paa Livets vigtigste Formødenheder. Det vil erindres, at man efter forskellige Drøftelser og temmelig vidtløftige Undersøgelser kom bort fra, hvad man oprindeligt havde tænkt sig, nemlig at omskrive en vis Deel af Lønningerne til Byg, hvorefter man kom til at om-

skrive dem til Capitelstarten for fire forskellige Kornsorter. Man troede nemlig, at naar Priserne paa disse Kornsorter vare høiere, vilde Embedsmændene ogsaa trænge til en høiere Lønning, og at de, naar Priserne derpaa vare lavere, vilde kunne lade sig nøie med en lavere Lønning, hvilket i og for sig kunde synes at være meget rigtigt; men Erfaringen har gennem henved 10 Aar lært os, at dette ikke er staaet til. Erfaringen har lært os, at Priserne paa disse Kornvarer ganske vist have havt nogen Indflydelse, men at denne er langt fra at være saa betydelig, som man i sin Tid havde troet, idet der er ganske andre Omstændigheder, som komme med i Betragtning, og da navnlig Prisen paa Fedevare, Humsleiens Størrelse og en heel Mængde andre Fornødenheder, hvis stigende og faldende Priser ikke holde Skridt med Priserne paa disse Kornvarer. Dernæst har det ogsaa vist sig, hvad man omtrent kunde tænke sig iforveien, at for nogle af disse Kornvarers Vedkommende er Prisen aldeles uden Indflydelse, og saaledes har Prisen paa Havre ikke nogen Indflydelse med Hensyn til Prisen paa de almindelige Livsformødenheder, for hvilke de Familier, hvorom Taleren er, have Brug. Erfaringen har altsaa lært os, at der indtraf Aar med Forskelligheder i Embedsmændenes Lønning, som ikke stode i det rette Forhold til den stigende eller faldende Pris paa de fire Kornsorter, saaledes at det ene Formaal, man havde sat sig ved den omhandlede Bestemmelse om Sædtillæg, altsaa ikke kan siges at være fyldestgjort. — Man havde imidlertid ogsaa en anden Tanke med denne Bestemmelse, og det var maastee Hoveddrivvederen ved dens Vedtagelse, skjøndt jeg indrømmer, at ogsaa den første Tanke, som jeg nu har udviklet, har spillet en stor Rolle. Forslaget om Sædtillæg fremkom nemlig, efterat Rigsdagen i forskellige Aar efter hinanden havde behandlet Love om Dyrctidstillæg. Der indtraadte nemlig i Aarene Nogle og Galsvæds, efterat man havde havt nogenlunde billige Priser, en temmelig pludselig Stigen i Prisen paa forskellige af de vigtigste Livsformødenheder, hvilken Stigen bevirkede, at Embedsmændene ikke kunde komme ud af det med, hvad de tidligere havde